Källmaterial till arbetshäftet

4–10 JANUARI

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 3 MOSEBOKEN 18, 19

”Vi håller oss moraliskt rena”

***w19.06* 27 § 10**
Gå inte i Satans fälla

Jehova räknade upp grannfolkens perversa handlingar och sa sedan: ”Ni ska inte göra som man gör i Kanaan, dit jag leder er. … Landet [är] orent. Jag ska straffa landets invånare för deras synder.” Kanaanéerna levde på ett så vidrigt sätt att Jehova, som är en helig Gud, ansåg att de hade förorenat själva landet de bodde i. (3 Mos. 18:3, 25)

***w17.02* 20 § 13**
Jehova leder sitt folk

13 Ledarna i andra nationer följde sitt eget huvud och tänkte väldigt kortsiktigt. Vilken kontrast till de trogna kungar som ledde Jehovas folk! I Kanaan, till exempel, ägnade man sig åt avskyvärda saker som incest, homosexuella handlingar, tidelag, barnoffer och avgudadyrkan. (3 Mos. 18:6, 21–25) Och Babylons och Egyptens ledare hade inte alls samma höga standard för renlighet och hygien som israeliterna hade. (4 Mos. 19:13) Men Guds folk kunde lägga märke till att deras trogna ledare uppmuntrade dem att vara andligt, moraliskt och fysiskt rena. Deras ledare hade utan tvekan Jehovas stöd.

***w14* 1/7 7 § 2**
Vad Gud ska göra åt ondskan

Men vad kommer att hända med dem som vägrar ändra sig och som fortsätter göra det som är ont? Bibeln säger rakt på sak: ”Det är de rättrådiga som skall bo på jorden, och det är de klanderfria som skall lämnas kvar på den. Men de ondskefulla skall utrotas från jorden, och förrädarna skall ryckas bort från den.” (Ordspråksboken 2:21, 22) Det kommer inte längre finnas några onda människor som förstör för andra. Under sådana fridsamma förhållanden kommer de som vill lyda Gud undan för undan att befrias från sin nedärvda ofullkomlighet. (Romarna 6:17, 18; 8:21)

Andliga guldkorn

***w06* 15/6 22 § 11**
”Vad jag älskar din lag!”

11 En annan sida av den mosaiska lagen som återspeglade Guds omsorg om sitt folk gällde rätten att samla upp av efterskörden. Jehova hade befallt att när en israelitisk jordbrukare skördade sitt fält, skulle den nödställde få samla in av det som skördearbetarna hade lämnat kvar. Jordbrukarna skulle inte skörda ända till kanten av sina åkrar, och de skulle inte heller samla in de druvor och oliver som blivit kvar. Om sädeskärvar oavsiktligt hade lämnats kvar på åkern, skulle man inte hämta dem. Det här var en kärleksfull anordning för de fattiga, de bofasta främlingarna, de faderlösa och änkorna. Det var ett hårt arbete att ta hand om efterskörden, men tack vare den skulle de inte behöva tigga. (3 Moseboken 19: 9, 10; 5 Moseboken 24:19–22; Psalm 37:25)

11–17 JANUARI

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 3 MOSEBOKEN 20, 21

”Jehova avskiljer sitt folk”

***w04* 15/10 11 § 12**
Paradiset och du

12 Det finns ändå en sak som vi inte får glömma. Gud sade till israeliterna: ”Ni

skall hålla hela det bud som jag ger dig befallning om i dag, så att ni blir starka och kan dra in och ta i besittning det land som ni går över till för att ta det i besittning.” (5 Moseboken 11:8) I Tredje Moseboken 20:22, 24 nämns samma land: ”Ni skall följa alla mina stadgar och alla mina rättsliga beslut och handla efter dem, så att det land som jag för er till för att ni skall bo där inte skall spy ut er. Därför sade jag till er: ’Ni skall ta deras mark i besittning, och jag skall ge den åt er som er besittning, ett land som flödar av mjölk och honung.’” Ja, för att få bo i det utlovade landet måste israeliterna ha ett gott förhållande till Jehova Gud. Det var på grund av att israeliterna inte lydde Gud som han lät babylonierna besegra dem och föra bort dem från deras land.

***it*-1 161**
Arv

Övergång av avliden persons egendom till arvinge eller arvtagare; även själva egendomen som ärvs. Det hebreiska verb som företrädesvis används är *nachạl* (subst.: *nachalạh*). Det har innebörden att ge eller att ta emot ett arv eller en arvedel, vanligtvis på grundval av arvsföljd. (4Mo 26:55; Hes 46:18) Verbet *jarạsh* används ibland i betydelsen ”ärva”, men förekommer oftare i betydelsen ”ta i besittning” utan att det handlar om arvsföljd. (1Mo 15:3; 3Mo 20:24) I förbindelse med militära ingripanden har det också betydelsen ”driva bort (undan)”, ”fördriva”. (5Mo 2:12; 31:3) De grekiska ord som har med arv att göra är besläktade med *klḗros,* som ursprungligen hade betydelsen ”lott” men sedan kom att betyda ”andel” och längre fram ”arv”. (Mt 27:35; Apg 1:17; 26:18)

***it*-1 656 § 2**
Fåglar

Efter den stora översvämningen frambar Noa ”rena flygande skapelser” som offer tillsammans med andra djur (1Mo 8:18–20), och Gud tillät att människorna åt fåglar under förutsättning att de inte åt blodet. (1Mo 9:1–4; jfr 3Mo 7:26; 17:13.) Att vissa fåglar vid den tiden betraktades som ”rena” betyder uppenbarligen att Gud på ett eller annat sätt hade tillkännagett att de var godkända som offer. När det gäller vilka fåglar som fick ätas visar Bibelns skildring att inga fåglar betecknades som ”orena” före den mosaiska lagens tid. (3Mo 11:13–19, 46, 47; 20:25; 5Mo 14:11–20) Det nämns inte uttryckligen i Bibeln varför vissa fåglar betraktades som ceremoniellt ”orena”. De flesta av dessa fåglar var rovfåglar eller asätare, men inte alla. (Se HÄRFÅGEL.) Det här förbudet upphörde att gälla i och med att det nya förbundet instiftades, vilket Gud visade Petrus i en syn. (Apg 10:9–15)

Andliga guldkorn

***it*-2 708**
Ristade märken

Guds lag förbjöd uttryckligen israeliterna att rista märken på sin kropp för de döda. (3Mo 19:28; 21:5; 5Mo 14:1) Anledningen till detta var att israeliterna var ett heligt folk för Jehova, en särskild egendom. (5Mo 14:2) Därför måste de hålla sig borta från alla avgudiska seder. Dessutom skulle det vara mycket opassande att israeliterna, som var fullt medvetna om de dödas tillstånd och uppståndelsehoppet, gick till sådana ytterligheter vid sorg. (Dan 12:13; Heb 11:19) Förbudet mot självstympning inskärpte också hos israeliterna att det var viktigt att ha tillbörlig respekt för människokroppen som Guds skaparverk.

18–24 JANUARI

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 3 MOSEBOKEN 22, 23

”Högtider med djup innebörd för oss”

***it*-2 565**
Osyrade brödets högtid, det

Den första dagen av det osyrade brödets högtid skulle det vara en högtidssammankomst. Den dagen var också en sabbat. Den andra dagen, den 16 nisan, bar man till prästen en kärve av förstlingen av kornskörden, den första gröda som blev mogen i Palestina. Före denna högtid skulle man inte äta något av den nya skörden, varken bröd, ny säd eller rostad säd. Prästen offrade i bildlig bemärkelse denna förstling åt Jehova genom att vifta en kärve fram och åter, och det skulle dessutom frambäras ”en felfri årsgammal ungbagge som brännoffer” tillsammans med ett sädesoffer som bestod av mjöl blandat med olja samt ett dryckesoffer. (3Mo 23:6–14) Det hade inte påbjudits att något av säden eller mjölet skulle brännas på altaret, något som prästerna längre fram gjorde. Det var inte bara nationen som helhet som frambar förstlingen som ett offer. Varje familj och varje enskild individ som hade egendom i Israel hade också möjlighet att frambära tackoffer under denna högtid. (2Mo 23:19; 5Mo 26:1, 2; se FÖRSTLING.)

Innebörd. Genom att äta osyrat bröd under den här perioden följde israeliterna de anvisningar som Mose hade fått av Jehova och som innehöll denna uttryckliga befallning: ”Under sju dagar får ingen surdeg finnas i era hus.” (2Mo 12:14–20) I 5 Moseboken 16:3 kallas det osyrade brödet ”betryckets bröd”, och det skulle tjäna som en årlig påminnelse för judarna om att det var i hast de var tvungna att lämna Egyptens land (när de inte hade tid att låta degen bli syrad [2Mo 12:34]). Det osyrade brödet skulle alltså påminna israeliterna om det betryck och det slaveri som de hade befriats från, och när de åt det skulle det vara alldeles som om Jehova själv sade: ”För att du i alla dina livsdagar skall komma ihåg den dag då du drog ut ur Egyptens land.” Den frihet israeliterna nu hade som folk betraktade och deras erkännande av Jehova som sin befriare utgjorde en lämplig bakgrund till den första av deras tre stora årliga högtider. (5Mo 16:16)

***it*-2 617**
Pingsten

Förstlingen av veteskörden skulle behandlas annorlunda än förstlingen av kornskörden. Av två tiondels efa (4,4 l) fint vetemjöl med en tillsats av surdeg skulle det bakas två bröd. Dessa bröd skulle vara ”från de orter där ni bor”, vilket betydde att det skulle vara sådana bröd som man åt dagligen i hushållet och alltså inte bröd som uttryckligen var avsedda för ett heligt ändamål. (3Mo 23:17) Tillsammans med bröden frambars brännoffer och ett syndoffer och dessutom som gemenskapsoffer två bagglamm. Prästen viftade bröden och lammen inför Jehova genom att lägga händerna under bröden och köttstyckena och vifta dem fram och åter, vilket betydde att de frambars inför Jehova. Sedan bröden och lammen offrats tillföll de prästen som fick äta dem som ett gemenskapsoffer. (3Mo 23:18–20)

***w14* 15/5 28 § 11**
Går du framåt med Jehovas organisation?

11 Jehovas organisation har vårt bästa för ögonen när den uppmuntrar oss att följa Paulus råd: ”Låt oss tänka på varandra för

att sporra till kärlek och förträffliga gärningar, och låt oss inte försumma att komma tillsammans, som några har för vana, utan uppmuntra varandra, och detta så mycket mer som ni ser dagen närma sig." (Hebr. 10:24, 25) De forntida israeliterna samlades vid årliga högtider och andra tillfällen då de tillbad Jehova och fick undervisning. Det här var höjdpunkter som gav stor glädje, som den speciella lövhyddohögtid de firade på Nehemjas tid. (2 Mos. 23: 15, 16; Neh. 8:9–18) På samma sätt har vi nytta av våra sammankomster och möten. De hjälper oss att hålla oss nära Jehova och tjäna honom med glädje, och därför vill vi göra vårt bästa för att alltid vara med. (Tit. 2:2)

Andliga guldkorn

***w19.02* 3 § 3**
Förbli lojal!

3 Om man är lojal mot Jehova älskar man honom av hela sitt hjärta och är fullständigt hängiven honom, och därför låter man hans vilja komma först i alla ens beslut. Vi ska se på lite bakgrundsinformation. Grundbetydelsen av ett hebreiskt ord som betecknar orubblig hängivenhet för det som är rätt är "hel", "fullständig" eller "felfri". Vi kan ta ett exempel från Moses lag. De djur som israeliterna skulle frambära som offer åt Jehova skulle vara felfria. (3 Mos. 22:21, 22) Guds folk fick inte offra djur som var sjuka eller saknade ett ben, ett öra eller ett öga. För Jehova var det viktigt att djuren var friska och felfria. (Mal. 1:6–9) Det är lätt att förstå varför. När vi köper en sak, till exempel en bok eller ett verktyg, vill vi inte att några sidor eller delar ska saknas. Vi vill att varan ska vara hel och felfri. Jehova känner likadant när det gäller vår lojalitet mot honom. Den måste vara hel, det vill säga fullständig.

25–31 JANUARI

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 3 MOSEBOKEN 24, 25

"Jubelåret och vår framtida frihet"

***it*-1 641 § 2**
Frihet

Frihetens Gud. Jehova är frihetens Gud. Han befriade israeliterna från slaveriet i Egypten och lovade dem att de skulle vara fria från fattigdom så länge som de lydde hans bud. (5Mo 15:4, 5) David talar om att det i Jerusalems boningstorn skulle råda "frihet från bekymmer". (Ps 122:6, 7) Den mosaiska lagen gav rum för att en hebré som blev fattig kunde sälja sig själv som slav för att kunna skaffa det nödvändigaste åt sig själv och sin familj. Men lagen sade också att en sådan man skulle friges på det sjunde året som slav. (2Mo 21:2) Under jubelåret (vart 50:e år) skulle frihet utropas i landet för alla dess invånare. Alla hebreiska slavar frigavs, och alla fick återvända till sin arvslott. (3Mo 25:10–19; se JUBELÅR.)

***it*-1 163 § 1**
Arv

Jorden förblev i släktens ägo generation efter generation och kunde inte säljas för all framtid. En försäljning var i själva verket bara ett slags arrende, och priset fastställdes efter värdet på de årsgrödor som jorden kunde ge fram till nästa jubelår. Under jubelåret skulle all jord återgå till den ursprunglige ägaren, om den inte redan hade blivit friköpt eller återköpt. (3Mo 25:13, 15, 23, 24) Den här bestämmelsen gällde även hus i städer som inte var omgivna av någon mur, eftersom de ansågs vara en del av landets åkermark. Men om huset låg i en muromgärdad stad, kvarstod återköpsrätten bara under ett år efter försäljningen.

Därefter blev det köparens egendom. När det gällde hus i leviternas städer, kvarstod återköpsrätten ”till oöverskådlig tid”, eftersom leviterna inte hade någon mark som arvedel. (3Mo 25:29–34)

***it*-1 1314 § 4**
Jubelår

När lagen om jubelåret hölls skyddades nationen mot att hamna i det sorgliga tillstånd som man ser i dag i många länder, där befolkningen i stort sett består av två klasser – de extremt rika och de extremt fattiga. Den nytta som den enskilde hade av den här anordningen stärkte nationen, eftersom ingen behövde leva under knappa omständigheter och gå arbetslös på grund av en svår ekonomisk situation, utan alla kunde bidra till nationens bästa med sina talanger och förmågor. På grund av Jehovas välsignelse över markens gröda och på grund av den undervisning som gavs kunde israeliterna, så länge de var lydiga, glädja sig över det fullkomliga styre och det välstånd som bara en sann teokrati kan åstadkomma. (Jes 33:22)

Andliga guldkorn

***w09* 1/9 22 § 4**
Är det rätt att ge igen?

Om en israelit angrep en av sina landsmän, som förlorade ett öga till följd av övergreppet, sade den här lagen att den skyldige skulle få ett rättvist straff. Men det var inte upp till offret att straffa angriparen eller hans familj. I stället krävde lagen att ärendet skulle behandlas av myndigheterna – de tillsatta domarna – för att allt skulle gå rätt till. Insikten om vilken typ av straff man kunde få om man utförde ett våldsdåd var ett effektivt avskräckande medel. Men det finns mer att säga om detta.

1–7 FEBRUARI

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 3 MOSEBOKEN 26, 27

”Hur får vi Jehovas välsignelse?”

***w08* 15/4 4 § 8**
Förkasta det som är tomt och värdelöst

8 Hur kan ”Rikedomen” bli som en gud? Tänk dig en sten som ligger på en åker i det forntida Israel. En sådan sten skulle ha kunnat användas när man byggde ett hus eller en mur. Men om den sattes upp som ”en helig stod” eller ”en bildsten”, skulle den bli en sten att snava på för Jehovas folk. (3 Mos. 26:1) På liknande sätt har pengar sin plats. Vi måste ha pengar för att klara oss, och vi kan göra gott bruk av dem i Jehovas tjänst. (Pred. 7:12; Luk. 16:9) Men om vi sätter jakten efter pengar framför vår kristna tjänst, då blir pengar i själva verket en gud för oss. (*Läs 1 Timoteus 6:9, 10.*) I den här världen, där människor tycker att jakten efter rikedom är så viktig, behöver vi försäkra oss om att vi har en balanserad syn i den här frågan. (1 Tim. 6:17–19)

***it*-1 644 § 5**
Fruktan

Det sätt som Jehova använde Mose på gjorde att han kunde utföra ”stora vördnadsbjudande gärningar” (hebr.: *mōrạ'*) inför ögonen på israeliterna. (5Mo 34:10, 12; 2Mo 19:9) De som hade tro hyste en sund fruktan för Moses myndighet. De förstod att Gud talade genom honom. Israeliterna skulle också hysa vördnadsfull fruktan för Jehovas helgedom. (3Mo 19:30; 26:2) Detta innebar att de skulle visa stor aktning för helgedomen, tillbe Jehova i överensstämmelse med de anvisningar som han hade gett och handla enligt alla hans bud.

w91 **1/3 17 § 10**
Må ”Guds frid” skydda ditt hjärta

10 Så här sade Jehova till nationen: ”Om ni fortsätter att vandra efter mina stadgar och att hålla mina bud och ni verkligen fullgör dem, så kommer jag sannerligen att ge era regnskurar vid deras rätta tid, och landet kommer helt visst att ge sin avkastning, och fältets träd kommer att ge sin frukt. Och jag skall ge fred i landet, och ni kommer helt visst att lägga er ner, utan att någon får er att skälva; och jag skall få det skadegörande vilda djuret att försvinna ur landet, och ett svärd kommer inte att gå fram genom ert land. Och jag kommer helt visst att vandra mitt ibland er och visa mig vara er Gud, och ni för er del kommer att visa er vara mitt folk.” (3 Moseboken 26:3, 4, 6, 12, *NW*) Israel skulle få åtnjuta fred och frid genom att det fick skydd mot sina fiender, materiellt överflöd och ett nära förhållande till Jehova. Men för att få detta måste de hålla sig till Jehovas lag. – Psalm 119:165.

Andliga guldkorn

it-**1 607**
Farsot, pest

En följd av olydnad mot Guds lag. Israeliterna blev varnade för att Gud skulle sända pest ibland dem om de bröt hans förbund med dem. (3Mo 26:14–16, 23–25; 5Mo 28:15, 21, 22) Hela Bibeln igenom förknippas både fysisk och andlig hälsa med Guds välsignelse (5Mo 7:12, 15; Ps 103:1–3; Ord 3:1, 2, 7, 8; 4:21, 22; Upp 21:1–4), medan sjukdom förknippas med synd och ofullkomlighet (2Mo 15:26; 5Mo 28:58–61; Jes 53:4, 5; Mt 9:2–6, 12; Joh 5:14). Jehova Gud har vid vissa tillfällen direkt och ögonblickligen slagit människor med sjukdom, som till exempel när han slog Mirjam, Ussia och Gehasi med spetälska (4Mo 12: 10; 2Kr 26:16–21; 2Ku 5:25–27), men det verkar som om sjukdom och pest i många fall var en naturlig och oundviklig följd av vissa individers eller folks syndfulla levnadssätt. De fick helt enkelt skörda vad de hade sått, och deras kroppar drabbades av konsekvenserna av deras orätta handlingar. (Gal 6:7, 8) Angående sådana som gjorde sig skyldiga till omoraliska sexuella handlingar säger aposteln Paulus att Gud utlämnade dem ”åt orenhet, så att de förnedrade sina kroppar med varandra”, och att de ”drog på sig den fulla vedergällning som deras förvillelse förtjänade”. (Rom 1: 24–27)

8–14 FEBRUARI

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 4 MOSEBOKEN 1, 2

”Jehova organiserar sitt folk”

w94 **1/12 9 § 4**
Den plats Jehovas tillbedjan bör inta i vårt liv

4 Om du hade fått se israeliterna ur fågelperspektiv, när de var lägrade i vildmarken, vad skulle du då ha fått se? En stor men välordnad samling tält, som hyste kanske tre miljoner människor eller mer, grupperade enligt trestamsavdelningar åt norr, söder, öster och väster. Om du hade tittat lite närmare, skulle du också ha sett att det fanns ännu en grupp tält närmare mitten av lägret. Dessa fyra mindre tältklungor hyste familjerna av Levis stam. I lägrets själva centrum, i ett område avskilt med en inhägnad av tyg, fanns en unik byggnad. Detta var ”mötestältet” eller tältboningen, som israeliter som var ”visa i hjärtat” hade uppfört enligt Jehovas plan. – 4 Moseboken

1:52, 53; 2:3, 10, 17, 18, 25; 2 Moseboken 35:10.

***it*-2 247 § 1**
Läger

Israels läger var följaktligen mycket stort. Som framgår av ovanstående siffror bestod det av 603 550 vapenföra män; därtill kom kvinnor, barn, gamla och handikappade, 22 000 leviter och ”en stor blandad hop” av utlänningar – kanske över 3 000 000 allt som allt. (2Mo 12:38, 44; 4Mo 3:21–34, 39) Hur stor yta ett sådant läger täckte är svårt att avgöra, och de uppskattningar som gjorts skiljer sig mycket från varandra. När israeliterna låg lägrade på Moabs ökenslätter mitt emot Jeriko sägs lägret ha sträckt sig ”från Bet-Jesimot till Abel-Sittim”. (4Mo 33:49)

Andliga guldkorn

***it*-2 430**
Mönstring

I Bibelns språkbruk en registrering av befolkningen; innefattade vanligtvis personernas namn, släktskap och stamtillhörighet. De mönstringar som omtalas i Bibeln var ofta mer än bara folkräkningar och gällde skatteindrivning, uttagning till militärtjänst eller (för leviternas del) utväljandet till tjänst vid helgedomen.

15–21 FEBRUARI

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 4 MOSEBOKEN 3, 4

”Leviternas tjänst”

***it*-2 656**
Präst

Under lagförbundet. När Jehova tillintetgjorde Egyptens förstfödda genom den tionde plågan, då israeliterna var slavar i Egypten, helgade han alla förstfödda söner i Israel åt sig. (2Mo 12:29; 4Mo 3:13) Dessa förstfödda tillhörde därför Jehova och kunde användas i särskild tjänst helt och hållet för honom. Jehova kunde ha utsett alla dessa förstfödda av mankön i Israel till att vara präster och ta hand om helgedomen, men i enlighet med sin avsikt valde han ut männen av Levis stam till denna tjänst. Han lät därför folket ersätta de förstfödda av manligt kön från de andra 12 stammarna (avkomlingarna av Josefs söner, Efraim och Manasse, räknades som två stammar) med de levitiska männen. En folkräkning visade att det bland de icke-levitiska stammarna fanns 273 fler förstfödda av manligt kön från en månads ålder och uppåt än det fanns leviter av manligt kön. Jehova krävde därför att en lösesumma på fem siklar (95 kr) betalades för var och en av de 273 och att pengarna skulle ges till Aron och hans söner. (4Mo 3:11–16, 40–51) Jehova hade redan före denna uppgörelse utvalt männen av Arons släkt av Levis stam till att utgöra Israels prästerskap. (4Mo 1:1; 3:6–10)

***it*-2 213**
Leviter

Plikter. Leviterna bestod av tre släkter som härstammade från Levis söner Gerson (Gersom), Kehat och Merari. (1Mo 46:11; 1Kr 6:1, 16) I vildmarken tilldelades var och en av dessa släkter en plats i närheten av tältboningen. Arons släkt, som tillhörde kehatiterna, var lägrad framför tältboningen, mot öster. De övriga kehatiterna var lägrade på södra sidan, gersoniterna på västra sidan och merariterna på norra sidan. (4Mo 3: 23, 29, 35, 38) Leviterna hade som uppgift att sätta upp, ta ner och förflytta tältboningen. När det var tid för att bryta upp tog Aron och hans söner ner det förhänge som skilde det heliga från det allra heligaste,

och de täckte över Vittnesbördets ark, altarna och andra heliga inventarier och redskap. Detta bars sedan av kehatiterna. Gersoniterna transporterade tältdukarna, överdragen, avskärmningarna för ingångarna, förgårdens omhängen och tältlinorna (tydligen linorna till själva tältboningen), och merariterna tog hand om väggramarna, stolparna, socklarna, tältpluggarna och tältlinorna (dvs. till förgårdens stolpar runt tältboningen). (4Mo 1:50, 51; 3:25, 26, 30, 31, 36, 37; 4:4–33; 7:5–9)

***it*-2 214**
Leviter

På Moses tid skulle en levit börja utföra sina plikter fullt ut – till exempel vara med och bära tältboningen och dess delar – när han var 30 år. (4Mo 4:46–49) En del uppgifter kunde utföras från 25-årsåldern, men det gällde tydligen inte de mest ansträngande arbetsuppgifterna, till exempel att transportera tältboningen. (4Mo 8:24) På Davids tid sänktes åldersgränsen till 20 år. Skälet till det var enligt David att tältboningen (som nu skulle ersättas med templet) inte längre skulle bäras omkring. Den obligatoriska tjänsten upphörde vid 50 års ålder. (4Mo 8:25, 26; 1Kr 23:24–26; se TILLBAKATRÄDANDE; ÅLDER.) Leviterna behövde vara väl förtrogna med lagen, eftersom de ofta skulle läsa högt ur den och undervisa folket i den. (1Kr 15:27; 2Kr 5:12; 17:7–9; Neh 8: 7–9)

Andliga guldkorn

***w06* 1/8 23 § 13**
Var vis – frukta Gud!

13 När David fick Jehovas hjälp under svåra förhållanden fördjupades hans gudsfruktan och hans tillit till Jehova. (Psalm 31: 22–24) Men vid tre särskilda tillfällen försvagades Davids gudsfruktan, vilket fick allvarliga följder. Det första tillfället gällde hans anordningar för att transportera Jehovas förbundsark till Jerusalem på en vagn i stället för på leviternas axlar, som lagen föreskrev. När Ussa, som ledde vagnen, tog tag i arken för att stötta den dödades han omedelbart för sin ”vanvördiga handling”. Ja, Ussa begick en allvarlig synd, men det var egentligen Davids bristande respekt för Guds lag som orsakade den tragiska utgången. Att frukta Gud innebär att följa hans anvisningar. (2 Samuelsboken 6:2–9; 4 Moseboken 4:15; 7:9)

22–28 FEBRUARI

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 4 MOSEBOKEN 5, 6

”Hur kan vi efterlikna nasirerna?”

***it*-2 450**
Nasir

De som avlade ett nasirlöfte underkastade sig tre grundläggande restriktioner: 1) De skulle inte dricka vin eller starka drycker och inte äta druvor, vare sig omogna, mogna eller torkade, och inte heller dricka något slags druvsaft, vare sig den var nypressad, jäst eller hade övergått till att bli ättika. 2) De skulle inte klippa håret på sitt huvud. 3) De skulle inte vidröra en död kropp, inte ens om det gällde en så nära släkting som far, mor, bror eller syster. (4Mo 6:1–7)

Särskilda löften. Den som avlade detta särskilda löfte skulle ”leva som nasir [dvs. invigd, överlämnad, avskild] för Jehova” och inte för att bli ärad och upphöjd av människor på grund av ett skrytsamt uppvisande av fanatisk asketism. Nej, för det sades: ”Så länge hans nasirtid varar är han helig för Jehova.” (4Mo 6:2, 8; jfr 1Mo 49:26, not.)

Dessutom skulle nasiren (hebr.: *naziʹr*) ”vara helig och låta sitt huvudhårs lockar växa”, något som för alla skulle tjäna som ett lätt igenkänningstecken på hans heliga nasirat. (4Mo 6:5) Samma hebreiska ord, *naziʹr,* användes om de ”obeskurna” vinstockar som fanns i vingårdarna under de heliga sabbatsåren och jubelåren. (3Mo 25:5, 11) Det är i det här sammanhanget också intressant att guldplåten framtill på översteprästens turban, med orden ”Helighet tillhör Jehova” ingraverade, kallades ”det heliga överlämnandetecknet [hebr.: *neʹzer,* från samma rot som *naziʹr*]”. (2Mo 39: 30, 31) Den officiella huvudprydnaden, diademet, som bars av Israels smorda kungar, kallades också *neʹzer.* (2Sa 1:10; 2Ku 11:12; se KRONA; ÖVERLÄMNANDE.) Enligt aposteln Paulus har en kvinna i den kristna församlingen fått sitt långa hår i stället för en huvudbonad. Det ger henne en naturlig påminnelse om att hon inte har samma ställning som mannen utan att hon intar en underordnad ställning i Guds anordning. De krav som ställdes på nasiren – att han skulle låta håret vara oklippt (något som var onaturligt för en man), att han skulle avhålla sig fullständigt från vin och att han skulle vara ren och obesmittad – underströk således vikten av självförnekelse och full underkastelse under Jehovas vilja. (1Kor 11:2–16; se HUVUDBONAD; HÅR; NATUR.)

Andliga guldkorn

w05 15/1 30 § 2
Frågor från läsekretsen

Men Simson var nasir i en annan bemärkelse. Före Simsons födelse sade Jehovas ängel till hans mor: ”Se, du kommer att bli havande och föda en son, och ingen rakkniv får komma på hans huvud, ty pojken skall vara en Guds nasir alltifrån moderlivet; och han är den som skall ta ledningen i att rädda Israel ur filistéernas hand.” (Domarboken 13:5) Simson avlade inget nasirlöfte. Det var Gud som gjorde Simson till nasir, och han skulle vara nasir hela livet. Förbudet mot att röra vid en död kropp kunde inte gälla i hans fall. Om han av misstag rörde vid en död, hur skulle han då kunna börja om sin nasirtid på nytt, när den började vid födelsen och skulle vara hela livet? Det är uppenbart att kraven för dem som var nasirer hela livet inte var identiska med kraven för dem som var nasirer av eget val.

© 2020 Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania